

68. Remmeröd, Sköldinge sn, Oppunda hd.

Pl. 11: B. 790.

Litteratur: B. 790; L. 909; Ransakn. 1667—84; J. Peringskiöld, Mon. Suderm.

I *Ransakn.* 1667—84 lyder uppgiften om stenen sålunda: »Widh Remröd's broon står een stoor Steen uprest medh runska bookstäfver», J. Peringskiöld skriver: »Rennered's broon» och B. 790 »Renneryd bron». Något fullt motsvarande namn finnes nu icke i Sköldinge. Stenen söktes av mig men förgäves vid Remmarsåsen, fordom Remmarskrogen, vid bron över det vattendrag, som förbinder Älvestadssjön med sjön Veckeln. Utom själva landfästena till bron är vägens sida satt med sten ett långt stycke på västra sidan om bron. Det synes icke omöjligt, att runstenen kan vara inlagd någonstädes bland denna massa stenar.

Enl. måtten i B. 790 var stenens höjd 1,83 m, bredden vid foten 66 cm, i toppen även 66 cm. Ämnet har säkert varit gråsten.

Inskriften är i B. 790 följande:

Slingan: **suirtikr · raisti · stain · at · harams rka · faur** Stenens yta: **sin ·**

5 10 15 20 25 30 35

Mellan 27 **s** och 28 **r** har B. 790 rum för en runa, som kan hava förbisetts och kanske varit **u**, varigenom ett namn uppstode, vars första led vore ordet fvn. *harmr* »sorg» och den senare hörde till *sorg* ävenledes »sorg», vartill fogats namnets svaga böjningsändelse. Detta namn finnes annars icke och kan blott tänkas ursprungligen vara öknamn, jfr isl. *Ásvarðr harmr*, *Hákon harmdauði*.

Översättning: Svärting reste stenen efter Harmsorge, sin fader.

69. Valla, Sköldinge sn, Oppunda hd.

Pl. 37. Pl. 11: B. 793.

Litteratur: B. 793; L. 908; J. Peringskiöld, Mon. Sud.

I B. 793 uppgives runstenens plats vara: »Under Valla Tryskel», och stenen avbildas rämnad i tre stycken. Nu är det tredje stycket borta samt toppen och slutet av inskriften på det andra. De båda bevarade styckena ligga på en bergknalle 50 m nordväst om Valla gästgivaregård men skola för bättre skydd flyttas till Sköldinge kyrkogård.

Ämnet är gråsten. Det större styckets längd är från vänstra slingans övre till högra slingans nedre ända 1,25 m, bredden över **Y** i **kana** 63 cm; det mindre styckets längd är 81 cm, bredden 44 cm.

Inskriftens början står på det mindre stycket och har varit **inkialr * auk-** men **k** saknas redan i B. 793 och av 9 **u** finnes blott 8 cm av staven uppifrån. Mellan det första och andra stycket saknas i B. 793 en del av det andra namnet, som förmodligen varit en sammansättning med -ulv, t. ex. ***i[n]kulfr**, då -**fr** äro i behåll och foten av **I**, nu blott 2 cm nedifrån. Av 20—24 **stain** i början på högra slingan finnas blott nedre delarna av 23—24 **in**. Styckets inskrift slutar med 32—35 **kana**, följt av nedre korset i kolon.

Med tillsater i [] enligt B. 793 har inskriften varit följande:

* **inkialr * auk** — **lfr : raistu [sta]in : pansi : at * kana * [sun kuna *]**

5 10 15 20 25 30 35 40

Namnet ack. **kana** ingår i ortn. fsv. *Kanathorp* i Smål., som förmodligen ock varit det fsv. namnet på Kantorp, Sköldinge sn, Sö.

Översättning: Ingjald och -ulv reste denna sten efter Kane, son till Gunne.

70. Hedenlunda, Vadsbro sn, Oppunda hd.

Pl. 38.

Litteratur: L. 900; D 8vo 56; L. Hallman, Blacksta och Wassbro socknar 1748 och 1759, utg. av S. Wallin, Sthm 1917, s. 34, teckn.

Om runstenens historia meddelas i D 8vo 56 följande: »Stenen, hvilken fordom lærer stått i skogen norr om Hedenlunda vid vägen till Flens socken, har i medlet af 1700-talet blifvit störtad och lagd till trädgårdstrappa vid gården, och när han några år därefter skulle åter föras till sitt gamla ställe, »så slogo honom vårdslösa händer midt i tu». För flera år sedan var det öfre stycket af honom inlagdt i en trädgårdsmur och finnes nu rest å en liten kulle i parken. Det nedre och mindre stycket är förkommet. En i orten befintlig gammal teckning deraf (gjord af Lars Hallman) har blifvit fogad till min ritning af det återstående större stycket, så att inskriften nu framträder hel.»

Ämnet är granit, höjden 1,40 m, bredden vid foten 63 cm, vid toppen, tangerande nedre slinglinjen, 50 cm, slingans bredd 11 cm.

I 1—11 **kitilhaufpi** funnos 1—5 på det förkomna mindre stycket, 6—7 äro dolda under jorden. I 27—36 **raistu stin** finnes blott nedre delen av **tu** och **in**. Av 50—55 **brupur** äro 50—52 **bru** nästan dolda av jorden, 53—55 **pur** liksom på mittytan 56—58 **sin** hava funnits på det förlorade mindre stycket.

Med tillsats av det mindre styckets runor inom [] ävensom övriga felande efter D 8vo 56 är inskriften följande:

[**kitil**]**haufpi** : **auk** : **stinktil** : **pair** : **raistu stin**[:] **pansi** : **at** : **sikiti** : **bru**[**pur**] På stenens mittyta nedifrån: [**sin**] **sinalr** : **sunr** : **ulauf**r .

I 59—64 **sinalr** utgör enligt Bugge, *Runverser* s. 367 omställning för **snialr** med **i** utelämnat framför **r**, liksom i **sunr**, och **a** framför **r** i **ulauf**r, vilka tre ord utgöra förkortad ristning för **snialir**, **sunir**, **ulaufar**, gen. sg. av kvinnonamnet Olov. Troligen beror väl därför på sådan även saknaden av ett **i** uti **stinktil**, **sikiti**, i vilka ljudet ock kunde tänkas saknas i uttalet.

Översättning: Kättilhövde och Stenkättil de reste denna sten efter Sigkättil, sin broder, raska söner till Olov.

71. Hansta, Västra Vingåkers sn, Oppunda hd.

Pl. 38.

Runstenen anträffades 1898 vid Hansta bredvid stora landsvägen i sankmark vid lertag. Den låg utan grund, och man tänkte lägga den till brotrumma, då ristningen upptäcktes och stenen fördes till Kesäter och restes i parkens nordöstra del men upp och ned.

Ämnet är gråsten, höjden efter högra sidan 2,55 m, bredden vid toppen, som nu är fot, 84 cm, slingans bredd 12—15 cm. Den ursprungliga foten löper ut i en spets.